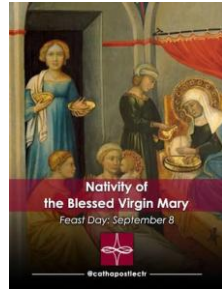
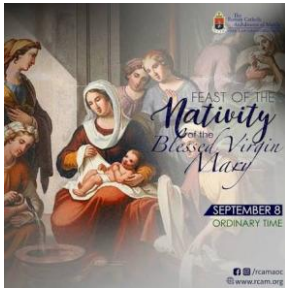

บทเทศน์และข้อคิด วันอังคารที่ 8 กันยายน 2026

ฉลองการบังเกิดของพระแม่มารีย์พรหมจารี

Nativity of the Blessed Virgin Mary

บทอ่าน: มคา 5:1-4ก หรือ รม 8:28-30 พระวรสาร: มธ 1:1-16, 18-23

หัวข้อไตร่ตรอง: “เมื่อโลกยังไม่เห็นอะไร พระเจ้าทรงเริ่มต้นแล้ว”

ความหมายสำคัญของวันฉลอง

วันนี้พระศาสนจักรไม่ได้ฉลองเพียง “วันเกิดของพระแม่มารีย์” เหมือนการฉลองวันเกิดบุคคลสำคัญทั่วไป แต่ฉลองวันที่แสงสว่างแรกแห่งความรอดเริ่มปรากฏเหนือขอบฟ้า พระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ทรงเรียกวันบังเกิดของพระแม่มารีย์ว่า “ความหวังของโลกทั้งมวลและรุ่งอรุณแห่งความรอด” เพราะรุ่งอรุณยังไม่ใช้ดวงอาทิตย์ แต่เป็นหลักประกันว่าอีกไม่นานดวงอาทิตย์จะขึ้นฉายแสง (ในสมณสาส์นเตือนใจ ปี 1974 “**Marialis Cultus**” เป็นภาษาละติน แปลว่า “การแสดงความเคารพต่อพระนางมารีย์”) พระแม่มารีย์ไม่ใช่ดวงอาทิตย์ พระเยซูเจ้าต่างหากคือดวงอาทิตย์แห่งความรอด แต่การบังเกิดของพระแม่มารีย์ประกาศว่า “กลางคืนกำลังจะสิ้นสุดลง เพราะรุ่งอรุณได้มาถึงแล้ว”

เวลามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาในครอบครัว พ่อแม่มักจะถ่ายรูป ประกาศข่าว บอกน้ำหนัก บอกเวลาเกิด แล้วส่งภาพไปทั่วกลุ่มไลน์ บางครอบครัวส่งรูปเด็กไปยี่สิบกว่ารูป ทั้งที่เด็กยังทำหน้าอยู่เพียงหน้าเดียว! แต่เมื่อพระนางมารีย์บังเกิด ไม่มีเสียงแตร ไม่มีราชสำนักส่งผู้แทน ไม่มีหนังสือพิมพ์ลงข่าว และแน่นอน—ไม่มีใครโพสต์ว่า “ยินดีต้อนรับสมาชิกใหม่ของครอบครัวโยอาคิมและอันนา เด็กหญิงมารีย์แข็งแรงดีทั้งแม่และลูก!”

โลกไม่รู้เลยว่า เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนนี้จะกลายเป็นพระมารดาของพระผู้ไถ่
นี่คือความจริงประการแรกของวันฉลองนี้: เหตุการณ์ที่โลกมองว่าเล็กที่สุด อาจเป็น
เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสายพระเนตรของพระเจ้า

1. พระเจ้าทรงเลือกสิ่งเล็ก ๆ

ประกาศกมีคาห์กล่าวว่า “เบธเลเฮมเอฟราธาห์เอ๋ย แม้เจ้าเป็นเมืองเล็กในบรรดาหัว
เมืองของยูดาห์ แต่จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อปกครองอิสราเอล”

พระเจ้าไม่ได้ทรงเลือกกรุงโรมซึ่งมีอำนาจ ไม่ได้ทรงเลือกกรุงเอเธนส์ซึ่งมีนักปราชญ์ แต่
ทรงเลือก “เบธเลเฮม” เมืองเล็กจนแทบไม่มีใครให้ความสำคัญ และพระองค์ไม่ได้ทรง
เลือกสตรีผู้มีตำแหน่งในราชสำนัก แต่ทรงเลือกหญิงสาวธรรมดาจากนาซาเร็ธ เมืองที่
นาธานาเอลเคยถามอย่างดูถูกว่า “จะมีอะไรดีมาจากนาซาเร็ธได้หรือ?” คำตอบของพระ
เจ้าคือ—มีได้ และสิ่งดีที่สุดในโลกก็มาจากที่ซึ่งมนุษย์ดูแลตนเอง

โลกวันนี้หลงใหลในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ดัง มีชื่อเสียง และเป็นกระแส เราวัดคุณค่าคนด้วยยอด
ผู้ติดตาม วัดความสำเร็จด้วยจำนวนผู้ชม วัดความสำคัญด้วยตำแหน่ง เงินเดือน หรือ
อำนาจ แต่พระเจ้าทรงวัดต่างออกไป

- โลกถามว่า “คุณมีคนติดตามเท่าไร?” พระเจ้าถามว่า “คุณติดตามความจริง
เพียงใด?”
- โลกถามว่า “มีใครรู้จักคุณบ้าง?” พระเจ้าถามว่า “คุณรู้จักและรักใครบ้าง?”
- โลกถามว่า “คุณทำเรื่องใหญ่แค่ไหน?” พระเจ้าถามว่า “คุณทำเรื่องเล็กด้วย
ความรักมากเพียงใด?”

พระแม่มารีย์ไม่ได้เปลี่ยนโลกด้วยอาวุธหรืออำนาจ แต่ด้วยคำสั้น ๆ ว่า “ข้าพเจ้าเป็น
ผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปแก้อาพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” โลกเปลี่ยนไป
เพราะหญิงสาวคนหนึ่งยอมให้พระเจ้าทรงทำงานผ่านชีวิตของเธอ

2. พระเจ้าทรงเขียนเส้นตรงบนบรรทัดที่คดเคี้ยว

พระวรสารวันนี้เริ่มด้วยรายชื่อลำดับวงศ์ตระกูล หลายคนได้ยินแล้วอาจรู้สึกว่ “ทำไม
ต้องอ่านชื่อยาว ๆ เหล่านี้ด้วย?” แต่รายชื่อเหล่านี้ไม่ใช่บัญชีรายชื่อที่น่าเบื่อ นั่นคือ
ประวัติศาสตร์แห่งพระหรรษทาน

ในลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูเจ้ามีทั้งผู้ศักดิ์สิทธิ์และคนบาป มีคนกล้าหาญและคนอ่อนแอ มีผู้ซื่อสัตย์และผู้ล้มเหลว มีเรื่องของทามาร์ ราห์บ นางรูธ และภรรยาของอูรียาห์—เรื่องราวที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความผิดพลาด และรอยแผล

พระสันตะปาปาฟรานซิสทรงตั้งข้อสังเกตว่า ในรายชื่อนี้มีทั้งนักบุญและคนบาป แต่ประวัติศาสตร์แห่งความรอดยังดำเนินต่อ เพราะพระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งมนุษย์

นี่เป็นข่าวดีสำหรับเราทุกคน

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องรอให้ประวัติชีวิตของเราสะอาดหมดจด ก่อนที่พระองค์จะทรงเริ่มทำงานผ่านเรา บางคนอาจพูดว่า “ครอบครัวของฉันมีปัญหามากเกินไป”, “อดีตของฉันมีบาดแผลมากเกินไป”, “ฉันเคยทำผิดจนพระเจ้าคงใช้ฉันไม่ได้แล้ว”, แต่ลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูเจ้าตอบว่า “ไม่มีอดีตใดสกปรกเกินกว่าที่พระหรรษทานจะชำระ ไม่มีบาดแผลใดลึกเกินกว่าที่พระเจ้าจะเปลี่ยนให้เป็นประตูแห่งความรอด”

พระแม่มารีย์ไม่ได้บังเกิดในประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์แบบ แต่บังเกิดในประวัติศาสตร์มนุษย์ที่แตกร้าว เพื่อเปิดทางให้พระผู้ไถ่เสด็จเข้ามาเยียวยารักษาบาดแผลทุกประเภท

3. “ทุกสิ่งร่วมกันก่อให้เกิดผลดี”

บทอ่านจากจดหมายถึงชาวโรมกล่าวว่า “พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่า “ทุกสิ่งเป็นสิ่งดี” เพราะโรคมัย สงคราม ความรุนแรง การสูญเสีย การทรยศ และความอยุติธรรมไม่ใช่สิ่งดี แต่พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าทรงสามารถนำแม้แต่สิ่งที่ไม่ดีให้ “ร่วมกันก่อให้เกิดผลดี” ได้

ชีวิตของพระแม่มารีย์เป็นพยานถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน

- การตั้งครรภ์ที่เสี่ยงต่อความเข้าใจผิด
- การเดินทางไปเบธเลเฮมโดยไม่มีที่พัก
- การหนีไปอียิปต์ในฐานะผู้ลี้ภัย
- การตามหาพระบุตรที่หายไป
- และการยืนมองพระบุตรสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

พระแม่มารีย์ไม่ได้เข้าใจทุกสิ่ง แต่ทรงเก็บทุกสิ่งไว้และรำพึงในพระทัย ความเชื่อจึงไม่ใช่การเข้าใจทุกเรื่อง แต่คือการวางใจว่า เมื่อเราอ่านเหตุการณ์เพียงหนึ่งหน้า เราอาจ

เห็นแต่ความทุกข์ แต่พระเจ้าทรงเห็นหนังสือทั้งเล่ม วันนี้โลกของเรามีทั้งสงคราม ความขัดแย้ง การแบ่งขั้ว ความเกลียดชังในสื่อสังคม ความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจ และผู้คนจำนวนมากไม่รู้ว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร วันบังเกิดของพระแม่มารีย์ประกาศกับเราว่า แม้เรายังมองไม่เห็นทางออก พระเจ้าอาจทรงให้คำตอบเริ่มบังเกิดขึ้นแล้วอย่างเงียบ ๆ

4. จาก “รายชื่อนุชนธ์” สู่อ้อมมานูเอล

พระวรสารเริ่มด้วยรายชื่อยาวเหยียดของนุชนธ์ แต่จบลงด้วยพระนามของพระเจ้า

“เขาจะเรียกนามของท่านว่า อ้อมมานูเอล แปลว่า พระเจ้าสถิตกับเรา”

นี่คือการหักมุมที่งดงามที่สุดของพระวรสาร เราอาจคิดว่าลำดับวงศ์ตระกูลเป็นเพียงเรื่องของคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า—เกิด เติบโต ผิดหวัง และตายจากไป แต่สุดท้ายพระเจ้าทรงเสด็จเข้ามาในประวัติศาสตร์ของพวกเขา พระเจ้าไม่ได้ทรงยืนอยู่ไกล ๆ แล้วตะโกนบอกนุชนธ์ว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไร แต่ทรงเข้ามาเป็นสมาชิกของครอบครัวนุชนธ์ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงมองความทุกข์จากบนสวรรค์

แต่คือ อ้อมมานูเอล—พระเจ้าผู้ทรงอยู่กับเรา ... อยู่กับเราในโรงพยาบาล, อยู่กับเราในบ้านที่มีความขัดแย้ง, อยู่กับเราเมื่อธุรกิจล้มเหลว, อยู่กับเราเมื่อถูกเข้าใจผิด, อยู่กับเราแม้ในวันที่เรากาวนาไม่ออก, **และพระแม่มารีย์คือประตูที่เปิดต้อนรับอ้อมมานูเอลเข้าสู่โลก**

ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักรวันนี้

วันบังเกิดของพระแม่มารีย์เตือนใจเราว่า พระศาสนจักรต้องมีลักษณะเหมือน “ครรภ์มารดา” มากกว่า “เวทีประกวด” เวทีประกวดถามว่า ใครเก่งที่สุด แต่ครรภ์มารดาถามว่า **ชีวิตใหม่กำลังเติบโตหรือไม่**

พระศาสนจักรจึงไม่ควรเป็นเพียงสถานที่จัดพิธีอย่างสมบูรณ์แบบ แต่ต้องเป็นบ้านที่คนบาปกล้ากลับมา คนบาดเจ็บได้รับการโอบกอด เด็กและเยาวชนได้รับโอกาส คนยากจนมีที่นั่ง และผู้ที่กำลังค้นหาพระเจ้าสามารถค่อย ๆ เติบโตในความเชื่อ

บางครั้งเราชอบเห็นผลเร็ว อยากให้คนเปลี่ยนทันที อยากให้โครงการประสบความสำเร็จทันที อยากเห็นผลของการประกาศข่าวดีทันที

แต่การบังเกิดของพระแม่มารีย์สอนว่า พระเจ้าทรงทำงานด้วย “กระบวนการ”

ในวันที่พระแม่มารีย์บังเกิด พระเยซูเจ้ายังไม่บังเกิด
 ในวันที่พระแม่มารีย์บังเกิด ไม้กางเขนยังไม่ปรากฏ
 ในวันที่พระแม่มารีย์บังเกิด พระศาสนจักรยังไม่เริ่มต้น
 แต่เมล็ดพันธุ์ของทุกสิ่งอยู่ตรงนั้นแล้ว

ดังนั้น **พระศาสนจักรต้องไม่ “เมินเฉยละเลย” จุดเริ่มต้นเล็ก ๆ**

- เด็กคนหนึ่งเริ่มสนใจพระคัมภีร์
- ครอบครัวหนึ่งที่กลับมาวัด
- คนหนุ่มสาวคนหนึ่งเริ่มถามถึงกระแสเรียก
- คนที่เคยห่างวัด แต่วันนี้ยอมก้าวเข้าประตูมา
- การให้อภัยเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว
- อาสาสมัครหนึ่งคนที่เริ่มรับใช้โดยไม่มีใครรู้จัก

สิ่งเหล่านี้อาจดูเล็กมาก แต่เบธเลเฮมก็เล็ก นาซาเร็ธก็เล็ก และพระแม่มารีย์เคย
 เป็นเพียงทารกตัวเล็กที่ไม่มีใครรู้จัก จึงอย่าดูหมิ่นดูแคลนสิ่งเล็ก ๆ เพราะ**พระเจ้า**
อาจทรงซ่อนอนาคตของพระศาสนจักรไว้ในนั้น

อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง

ถ้าเราสามารถย้อนยุคได้ และลองเปิดหนังสือพิมพ์ยุโรปในปี ค.ศ. 1809 ข่าวดาด
 หัวหน้าหนึ่งเต็มไปด้วยเรื่องราวของจักรพรรดินโปเลียน โบนาปาร์ต — การทำสงคราม
 การเคลื่อนทัพ ชัยชนะ ความพ่ายแพ้ และการต่อรองอำนาจของบรรดากษัตริย์ หาก
 ถามผู้คนในปีเดียวกันนั้นว่า “ใครคือบุคคลสำคัญที่สุดของโลก?” แทบทุกคนคงตอบ
 ว่า “แน่นอน ต้องเป็นจักรพรรดินโปเลียน!”

แต่ว่า ในปีเดียวกันนั้นเอง ค.ศ. 1809 ขณะที่โลกกำลังจับตามองเสียงปืนใหญ่ เด็ก
 ทารกหลายคนกำลังร้องไห้อยู่ในเปล โดยแทบไม่มีใครสนใจ ได้แก่

- อับราฮัม ลินคอล์น ผู้มีบทบาทสำคัญในการเลิกทาสในสหรัฐอเมริกา
- ชาร์ลส์ ดาร์วิน ผู้เปลี่ยนวิธีที่มนุษย์ศึกษาธรรมชาติ
- หลุยส์ เบรลล์ ผู้สร้างระบบอักษรที่เปิดโลกการอ่านแก่ผู้พิการทางสายตา

- เฟลิกซ์ เมนเดลโซห์น คีตกวีผู้มอบคุณดนตรีอันงดงามแก่โลก
- อัลเฟรด เทนนิสัน กวีคนสำคัญแห่งอังกฤษ
- เอ็ดการ์ แอลแลน โป นักเขียนผู้ทรงอิทธิพลต่อวรรณกรรมยุคต่อมา

บุคคลเหล่านี้เกิดในปี ค.ศ. 1809 จริง และลินคอล์นกับดาร์วินยังเกิดวันเดียวกันอีกด้วย คือวันที่ 12 กุมภาพันธ์ โลกกำลังเฝ้ามองจักรพรรดิผู้มีอำนาจ แต่พระเจ้ากำลังเตรียมอนาคตของมนุษยชาติอยู่ในเปลเด็ก

เมื่อเวลาผ่านไป อาณาจักรของนโปเลียนพังทลายลง แต่ความคิด ผลงาน และคุณูปการของทารกที่ไม่มีใครกล่าวถึงในหน้าหนึ่ง กลับยังส่งอิทธิพลต่อโลกมาจนถึงทุกวันนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า มนุษย์กำลังเขียนข่าวใหญ่ไว้ที่สนามรบ แต่พระเจ้ากำลังเขียนประวัติศาสตร์แท้จริงไว้ในห้องคลอด

วันบังเกิดของพระแม่มารีย์ก็เป็นเช่นนั้น วันที่พระแม่มารีย์บังเกิด โลกคงมีข่าวการเมือง ข่าวสงคราม ข่าวของกษัตริย์ และข่าวของจักรวรรดิมากมาย แต่ไม่มีใครรายงานข่าวการเกิดของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งในครอบครัวธรรมดา ไม่มีใครรู้ว่า มือเล็ก ๆ คำนั้นวันหนึ่งจะอุ้มพระผู้ไถ่, ไม่มีใครรู้ว่า ริมฝีปากของเด็กคนนี้ วันหนึ่งจะกล่าวว่า “ขอให้ไปเป็นไปแก่ข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”, ไม่มีใครรู้ว่า หัวใจดวงนี้ วันหนึ่งจะถูกคมดาบแห่งความทุกข์แทงทะลุได้ไม่กางเขน และไม่มีใครรู้ว่า เด็กที่ไม่มีชื่ออยู่ในข่าว จะได้รับการเรียกขานว่า “ผู้มีบุญกว่าหญิงใด ๆ” เพราะฉะนั้น อย่าด่วนตัดสินว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงทำงาน เพียงเพราะเรายังไม่เห็นข่าวใหญ่ ขณะที่โลกกำลังส่งเสียงดัง พระเจ้ามักทรงเริ่มต้นสิ่งยิ่งใหญ่อย่างเงียบ ๆ

บางทีคำตอบสำหรับวิกฤตของพระศาสนจักรวันนี้ อาจกำลังเติบโตอยู่ในหัวใจของเด็กคนหนึ่ง บางทีกระแสเรียกใหม่กำลังเริ่มต้นในเด็กช่วยมิสซาที่ไม่มีใครสนใจ, บางทีการกลับใจของครอบครัวหนึ่งกำลังเริ่มจากคำภาวนาเงียบ ๆ ของคุณยาย, และบางทีความหวังที่เรากำลังรอคอย—ได้บังเกิดขึ้นแล้ว เพียงแต่ยังนอนอยู่ในเปล

สรุปข้อคิดในภาพรวมวันฉลองวันนี้

เมื่อมนุษย์มองหาผู้ยิ่งใหญ่บนบัลลังก์ พระเจ้ากลับทรงมองดูเด็กน้อยในเปล เพราะบัลลังก์อาจครองโลกได้ชั่วคราว แต่หัวใจที่กล่าว ‘ขอให้ไปไปตามพระประสงค์’

สามารถเปิดประตูให้พระเจ้าเสด็จมาเปลี่ยนโลกได้ตลอดกาล” คำพูดของประกาศกมี
คำห่อหุ้มพลัง “เบธเลเฮมเอ๋ย แม่เจ้าเป็นเมืองเล็ก...แต่จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมา”

บางคนกำลังอยู่ในคำคืนของชีวิต และอาจถามว่า

“เมื่อไรพระเจ้าจะทรงช่วย?” “เมื่อไรปัญหานี้จะสิ้นสุด?” “เมื่อไรครอบครัวของฉันจะ
พบความสงบ?” วันบังเกิดของพระแม่มารีย์ไม่ได้สัญญาว่า ดวงอาทิตย์จะขึ้นทันที แต่
บอกเราว่า **รุ่งอรุณมาถึงแล้ว แม่ท้องฟ้ายังมีดอยู่** พระเจ้าทรงเริ่มงานของพระองค์
ก่อนที่จะโลกจะมองเห็น ทรงเตรียมคำตอบก่อนที่จะเราจะภาวนาจบ และทรงทำให้ความหวัง
บังเกิดขึ้นในสถานที่ซึ่งไม่มีใครให้ความสำคัญ

วันนี้ ขอให้เรามอบของขวัญวันเกิดแด่พระแม่มารีย์ด้วยการทูลพระเจ้าว่า

“ข้าแต่พระเจ้า ลูกอาจเป็นเพียงคนเล็ก ๆ มีอดีตที่ไม่สมบูรณ์ และมีความสามารถไม่
มากนัก แต่ถ้าพระองค์ทรงประสงค์ ขอทรงใช้ชีวิตของลูก ให้เป็นรุ่งอรุณแห่งความหวัง
สำหรับใครสักคนด้วยเถิด” พระแม่มารีย์ผู้ทรงเป็นรุ่งอรุณแห่งความรอด โปรดช่วยลูก
อย่าหมดหวังในยามคำคืน และโปรดสอนลูกให้เชื่อว่า เมื่อโลกยังไม่เห็นอะไร—พระเจ้า
ทรงเริ่มต้นแล้ว อาเมน

ขอให้มีความสุขในวันฉลองพระแม่มารีย์บังเกิด แสงอรุณแห่งความรอด

(วิษณุ ธีญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอร์จหน้ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ)

ปล. เกร็ดน่ารู้เกี่ยวกับวันฉลอง

1. พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์การบังเกิดของแม่พระ

ชื่อ “โยอาคิมและอานนา” มาจากธรรมประเพณีคริสตชนยุคแรก โดยเฉพาะหนังสือ
Protoevangelium of James ซึ่งไม่อยู่ในสารบบพระคัมภีร์ จึงควรกล่าวว่าเป็น “ธรรม
ประเพณี” ไม่ใช่หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ยืนยันได้แน่นอน

2. วันฉลองนี้มีรากเก่าแก่อย่างน้อยตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 6

เชื่อมโยงกับการถวายพระวิหารแด่แม่พระในกรุงเยรูซาเล็ม ณ สถานที่ซึ่งธรรมประเพณีถือ
ว่าเคยเป็นบ้านของนักบุญโยอาคิมและอานนา ปัจจุบันคือบริเวณวัดนักบุญอานนา

3. วันที่ 8 ธันวาคมไม่ได้มาก่อนวันที่ 8 กันยายน แต่คำนวณย้อนกลับจากวันนี้
เมื่อพระศาสนจักรฉลองการบังเกิดของแม่พระวันที่ 8 กันยายน จึงกำหนดสมโภชแม่พระ
ปฏิสนธิ์นรมลก่อนหน้านั้นเก้าเดือน คือวันที่ 8 ธันวาคม
4. วันเกิดที่พระศาสนจักรฉลองมีเพียงสามพระบุคคลสำคัญ
คือการบังเกิดของพระเยซูเจ้า การบังเกิดของแม่พระ และการบังเกิดของนักบุญยอห์น
ผู้ทำพิธีล้าง ส่วนบรรดานักบุญทั่วไป พระศาสนจักรมักฉลองวันที่ท่านสิ้นชีวิต ซึ่งถือเป็น
“วันเกิดเข้าสู่สวรรค์”